

ПИНОКИО

Живео једном неки дрводеља по имену Ђепето који је одлучио да себи издеље дрвеног лутка како не би био сам. Почео је да деље, па када је лутак већ добио лик и уста, Ђепето одлучи: „Зваћеш се Пинокио и ићи ћеш у школу!“

Ускоро се показа да је Пинокио био лакомислен и лажовчић, те му је од сваке неистине нос помало растао. Узалуд га је опомињао мудри Цврчак Који Говори, који је са њима живео. А да би му купио буквар за школу, Ђепето је продао једину јакну коју је имао.

Следећег дана крену раздрагани Пинокио у школу. Успут набаса на неко луткарско позориште, па продаде буквар да би ушао на представу. Дрвене лутке, глумци, препознадоше Пинокија и направише читаво славље њему у част! Представа беше прекинута а луткар, иначе гутач ватре, тако се наљути, да је у први мах хтео да запали Пинокија. Међутим, предомисли се на молбу дрвених лутака и одлучи да уместо њега спали старог лутка Харлекина.

Пинокио му од срца захвали и на крају гутач ватре, дирнут, опрости обојици. Пресрећни Пинокио га пољуби у врх носа, а гутач ватре му поклони пет златних новчића да их преда своме оцу. Пинокио крену кући.

Идући тако, он набаса на шепавог лисца и слепог мачора којима показа своје благо. Они му предложише да новчиће удвостручи тако што ће их закопати у Пољу чуда, али им лутак не поверова, него стрпа новчиће у уста и побеже.

Међутим, ова два неваљалца нису били ни шепави нити слепи, па га дограбише, одузеше му златне новчиће, а њега окачише на дрво. Цврчак Који Говори будно је мотрио на Пинокија, па позва у помоћ Плаву вилу. Она нареди једном соколу да га ослободи и донесе.

